

POSTANOWIENIE

Dnia 1 lipca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon (przewodniczący)

SSN Dariusz Kala (sprawozdawca)

SSN Rafał Malarski

Protokolant Edyta Demiańczuk - Komoń

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Józefa Gemry
w sprawie **H. K.**

podejrzanego o popełnienie przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i in.

i **A. P.** oskarżonej o popełnienie przestępstwa z art. 207 § 1a i § 2 k.k. i in.

w przedmiocie przedłużenia tymczasowego aresztowania

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 1 lipca 2022 r.,

przekazanych na podstawie art. 441 § 1 k.p.k. przez Sąd Apelacyjny w Warszawie,
na mocy postanowień z dnia 2 lutego 2022 r., sygn. akt II AKz 1539/21 oraz II AKz
1540/21, zagadnień prawnych wymagających zasadniczej wykładni ustawy:

1/ czy udział w składzie sądu powszechnego osoby powołanej do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3) w postępowaniu incydentalnym jakim jest orzekanie w przedmiocie środków zapobiegawczych powoduje *a priori* przypadek nienależytej obsady sądu (art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.), czy też zachodzi konieczność dodatkowego badania, w konkretnych i niepowtarzalnych okolicznościach sprawy, czy doszło do

naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności - i wówczas aktualizuje się obowiązek każdorazowego zawarcia w uzasadnieniu orzeczenia Sądu odwoławczego oceny ewentualnego wpływu wadliwości procesu powoływania sędziego w konkretnych okolicznościach na naruszenie standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu powołanych przepisów, bez względu na to czy strony postępowania incydentalnego wykazały w tym zakresie stosowną inicjatywę zgłaszając zastrzeżenia do obsady Sądu I instancji?;

2/ czy w przypadku stwierdzenia nienależytej obsady Sądu I instancji skutkującej bezwzględną przyczyną odwoławczą podczas procedowania przez Sąd I instancji w przedmiocie stosowania (przedłużania) tymczasowego aresztowania (art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.), a w konsekwencji uchylenia zaskarżonego postanowienia Sąd II instancji uprawniony jest do zastosowania tymczasowego aresztowania w postępowaniu odwoławczym wywołanym wniesionym zażaleniem „na korzyść” oskarżonego (podejrzanego), czy też mając na względzie treść powołanego przepisu, możliwym jest jedynie uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji?

postanowił

odmówić podjęcia uchwały.

UZASADNIENIE

Przedstawione zagadnienia prawne wyłoniły się w następującej sytuacji procesowej.

Na mocy postanowienia Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 23 listopada 2021 r., sygn. akt II AKp 144/21, na skutek wniosku prokuratora, przedłużono tymczasowe aresztowanie w postępowaniu przygotowawczym wobec podejrzanego H.K. do dnia 23 lutego 2022 r., do godziny 6:05.

Od powyższego postanowienia zażalenia wywiedli obrońcy H.K. oraz podejrzany. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucili obrazę przepisów postępowania, która legła u jego podstaw i wnieśli o zmianę rzeczzonego postanowienia poprzez uchylenie tymczasowego aresztowania i zastosowanie w jego miejsce środków zapobiegawczych o charakterze wolnościowym.

Przy rozpoznawaniu ww. środków odwoławczych Sąd Apelacyjny w Warszawie dostrzegł potrzebę zwrócenia się do Sądu Najwyższego w trybie art. 441 § 1 k.p.k. o rozstrzygnięcie wskazanych wyżej zagadnień prawnych, co uczynił na mocy postanowienia z dnia 2 lutego 2022 r., sygn. akt II AKz 1539/21.

W uzasadnieniu postanowienia wskazał, że postępowanie incydentalne w przedmiocie przedłużenia tymczasowego aresztowania, zainicjowane wnioskiem prokuratora, prowadził i rozstrzygał Sąd I instancji, którego jednoosobowy skład stanowiła Pani Sędzia X.X., powołana przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej na stanowisko sędziego Sądu Apelacyjnego w Warszawie, na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa (dalej: KRS) ukształtowanej z uwzględnieniem art. 1 pkt 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz.3).

Sąd Apelacyjny w Warszawie w treści uzasadnienia wyraził przekonanie, że problematyka należytej obsady sądu w procesie karnym jest zagadnieniem kluczowym, bowiem brak spełnienia odpowiedniego standardu niezawisłości i bezstronności sądu prowadzi bezpośrednio do zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. W rezultacie, jego zdaniem, zagadnienie oceny skutków na płaszczyźnie art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., udziału w składach orzekających osób, które przeszły procedurę nominacyjną do sądów powszechnych z udziałem KRS ukształtowanej na mocy cytowanej ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r., wymaga wystąpienia w trybie art. 441 § 1 k.p.k. z pytaniem prawnym do Sądu Najwyższego. Sąd ten podkreślił, że zagadnienie prawne wymagające zasadniczej

wykładni ustawy wyłoniło się przy rozpoznawaniu opisanych na wstępie środków odwoławczych, a w ocenie Sądu Apelacyjnego kwestia udziału w składzie sądu powszechnego osoby powołanej do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, ukształtowanej w trybie określonym przepisami powołanej ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r., wymaga zasadniczej wykładni w świetle zróżnicowanego jej postrzegania na kanwie uchwały połączonych Izb - Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych - Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. w sprawie BSA I 4110-1/20, niejednolitego orzecznictwa węższych składów Sądu Najwyższego oraz orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej i Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu, w tym zwłaszcza w sprawie Reczkowicz p-ko Polsce. Co więcej, zdaniem tego Sądu, dokonanie wykładni ww. zagadnienia z racji immanentnie zasadniczej roli Sądu Najwyższego w kształtowaniu jednolitej linii orzeczniczej i porządkowaniu odmiennych praktyk orzeczniczych sądów powszechnych, następczo zapobiec powinno rozbieżnościom interpretacyjnym już występującym na tym tle w orzecznictwie sądowym.

Następnie Sąd Apelacyjny wskazał, że praktyka sądowa pokazuje diametralnie różną ocenę zagadnień wynikających z uchwały połączonych Izb Sądu Najwyższego oraz orzeczeń Trybunałów Europejskich w zakresie prawidłowości składu sądu z udziałem sędziego wyłonionego na wyższe stanowisko sędziowskie w drodze kontestowanej procedury. W samym tylko II Wydziale Karnym Sądu Apelacyjnego w Warszawie, mamy do czynienia w tym przedmiocie z trzema różnymi stanowiskami: „sąd nie bada tej kwestii z urzędu (przykładowo sprawa II AKz 1316/21), a w przypadku wniosku strony w tym zakresie uznaje za niemającą wpływu na treść orzeczenia (sprawa sygn. akt II AKz 1120/21), sąd przeprowadza test wedle kryteriów wskazanych w ustawie (sprawa sygn. akt II AKz 1022/21), wreszcie sąd stwierdza, że brak należytej legitymacji organu opiniującego i decydującego o przedstawieniu kandydatury sędziego Prezydentowi w procesie powoływania sądów powszechnych sprawia, iż powołanie sędziów na wniosek tego organu nie daje gwarancji zapewnienia prawa do niezależnego i bezstronnego sądu – a tym samym skład sądu, w którym zasiada sędzia powołany z taką wadą, skutkuje zaistnieniem bezzwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2

k.p.k., implikując uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania organowi *a quo* w prawidłowym składzie (sprawy sygn. akt II AKZw 851/21, II AKZw 1312/21, zdania odrębne w sprawach sygn. akt II AKZ 1385/21, II AKZ 1143/21)". Jednocześnie Sąd Apelacyjny wyraził opinię, zgodnie z którą orzecznictwo Trybunałów Europejskich, „jakkolwiek wprost odnosi się do powołań na stanowiska sędziów Sądu Najwyższego, to poruszając zagadnienia wspólne i uniwersalne dla powołań wszystkich sędziów, wyprowadza znacznie dalej idące wnioski z faktu uczestniczenia w procesie nominacyjnym sędziów KRS w kształcie nadanym nowelą z 8 grudnia 2017 r., niż przedmiotowa uchwała". Wskazał przy tym na treść uzasadnienia postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2021 r., w sprawie sygn. akt III KK 237/21, w którym stwierdzono, że: „(...) tożsame naruszenie art. 6 ust. 1 Konwencji wystąpi w każdym przypadku osoby rekomendowanej na stanowisko sędziego przez KRS, którego kształt ustanowiony został nowelą z dnia 8 grudnia 2017 r. W konsekwencji więc taka osoba powołana na urząd sędziego i orzekająca w określonej sprawie, nie stanowi niezależnego i bezstronnego sądu ustanowionego ustawą w rozumieniu art. 6 ust. 1 EKPC".

Do powyższego postanowienia Sądu Apelacyjnego w Warszawie zgłoszono zdanie odrębne, w którym uznano, że nie wyłoniło się zagadnienie prawne wymagające dokonania zasadniczej wykładni ustawy na poziomie Sądu Najwyższego, bowiem oczywistym jest, iż „uwzględniając dotychczasowe orzecznictwo Sądu Najwyższego, jak również Europejskiego Trybunału Praw Człowieka i Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, kontrola odwoławcza zaskarżonego postanowienia wywołana zażaleniami podejrzanego i obrońców powinna skutkować stwierdzeniem przez Sąd Apelacyjny bezwzględnej przesłanki odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w postaci nienależytej obsady sądu i wskazanymi tam konsekwencjami takiego uchybienia". Wskazano ponadto, że treść art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. nie determinuje konieczności zwolnienia podejrzanego, wobec którego środek zapobiegawczy jest stosowany, a to z uwagi na fakt, że sąd odwoławczy, stwierdziwszy spełnienie przesłanek z art. 249 § 1 k.p.k. i z art. 258 k.p.k., przy jednoczesnej ocenie niezbędności tego środka dla zabezpieczenia

prawidłowego toku postępowania, może zastosować tymczasowe aresztowanie dla potrzeb postępowania zażaleniowego.

W dniu 2 lutego 2022 r., Sąd Apelacyjny w Warszawie, w sprawie toczącej się pod sygnaturą II AKz 1540/21, a dotyczącej rozpoznania zażalenia obrońcy na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 19 listopada 2021 r., sygn. akt II AKa 358/21, w przedmiocie przedłużenia tymczasowego aresztowania wobec oskarżonej A.P., postanowił zwrócić się do Sądu Najwyższego o rozstrzygnięcie zagadnień prawnych wymagających zasadniczej wykładni ustawy o identycznej treści, jak wskazane w postanowieniu w sprawie o sygn. akt II AKz 1539/21. I do tego postanowienia zostało zgłoszone zdanie odrębne o treści tożsamej ze zdaniem odrębnym zgłoszonym w sprawie II AKz 1539/21.

Sprawa zainicjowana wskazanym wyżej postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Warszawie, zapadłym w postępowaniu toczącym się pod sygnaturą II AKz 1540/21, w Sądzie Najwyższym została zarejestrowana pod sygnaturą I KZP 4/22. Na mocy postanowienia tego Sądu z dnia 30 marca 2022 r. została połączona do wspólnego prowadzenia i rozpoznania ze sprawą I KZP 3/22, pod sygnaturą I KZP 3/22, z uwagi na tożsamość zagadnień prawnych z obu ww. spraw.

Prokuratura Krajowa w pisemnym stanowisku z dnia 10 czerwca 2022 r. wniosła o odmowę podjęcia uchwały wskazując, że zarówno z przyczyn materialnych, jak i formalnych nie zaktualizowały się przesłanki warunkujące dopuszczalność skorzystania z instytucji procesowej uregulowanej w art. 441 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Na wstępie należy zauważyć, że w doktrynie procesu karnego i bogatym dorobku orzecznictwa Sądu Najwyższego wskazuje się, że skuteczne wystąpienie przez sąd odwoławczy z pytaniem prawnym do Sądu Najwyższego, w trybie art. 441 § 1 k.p.k., może nastąpić tylko wówczas, gdy łącznie spełnione są następujące warunki:

1) w postępowaniu odwoławczym wyłoniło się „zagadnienie prawne”, tj. istotny problem interpretacyjny, a więc taki, który dotyczy przepisu (przepisów) rozbieżnie interpretowanego w praktyce sądowej lub przepisu o wadliwej redakcji albo

niejasno sformułowanego, dającego możliwość różnych interpretacji. Przedmiotem pytania prawnego może być nie tylko konkretny przepis ustawy, ale także kompleks wzajemnie powiązanych przepisów zamieszczonych w ustawie lub nawet odrębnych ustawach, jeśli tylko powstały na ich gruncie problem wymaga zasadniczej wykładni ustawy (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 2012 r., I KZP 2/12; R.A. Stefański, Instytucja pytań prawnych do Sądu Najwyższego w sprawach karnych, Zakamycze 2001, s. 289 - 290);

2) zagadnienie prawne wymaga „zasadniczej wykładni ustawy”, czyli wykładni wykraczającej poza zwykłą wykładnię operatywną i przeciwdziałającej rozbieżnościom interpretacyjnym już zaistniałym w orzecznictwie bądź mogącym - z uwagi np. na istotne różnice poglądów doktryny - w nim zaistnieć, które to rozbieżności są niekorzystne dla prawidłowego funkcjonowania prawa w praktyce;

3) zagadnienie prawne pojawiło się „przy rozpoznawaniu środka odwoławczego”, a więc jest powiązane z konkretną sprawą i to w taki sposób, że od rozstrzygnięcia tego zagadnienia zależy rozstrzygnięcie danej sprawy. Nie chodzi zatem o zajęcie przez Sąd Najwyższy stanowiska w odniesieniu do pytania o charakterze abstrakcyjnym, choćby miało to istotne znaczenie dla praktyki;

4) sąd odwoławczy przed wystąpieniem z pytaniem prawnym podjął próbę wyjaśnienia nasuwających się wątpliwości i dopiero stwierdziwszy, że nie może ich rozstrzygnąć, przedstawił zagadnienie prawne do rozstrzygnięcia Sądowi Najwyższemu. Przy tym uznaje się, że Sąd Najwyższy nie może zastępować sądów w dokonywaniu wykładni ustawy, a powinien jedynie dokonywać wykładni zasadniczej, tj. takiej, która ma charakter wyjątkowy, często precedensowy, odnoszący się do zagadnień dotąd niewyjaśnionych, budzących spory i kontrowersje. Jeżeli zatem sąd odwoławczy ma w analizowanej kwestii „własny” pogląd, to nie ma on wątpliwości, jak rozstrzygnąć tę kwestię, nawet gdyby stwierdził rozbieżności w tej materii w poglądach doktryny, czy w orzecznictwie. Tryb przewidziany w art. 441 § 1 k.p.k. nie może bowiem służyć zasięgnięciu *sui generis* „porady prawnej”, ani też temu, by sądy odwoławcze, przy pomocy Sądu Najwyższego, upewniały się co do prawidłowości przyjmowanego przez nie stanowiska interpretacyjnego (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia

30 września 2010 r., I KZP 17/10; z dnia 29 marca 2006 r., I KZP 58/05; z dnia 29 września 2004 r., I KZP 22/04; z dnia 7 września 2000 r., I KZP 27/00). W tym kontekście należy przypomnieć, o wynikającym z art. 8 § 1 k.p.k. nakazie samodzielnego rozstrzygania przez sąd orzekający nie tylko zagadnień faktycznych, ale i prawnych. Przewidziana w przepisie art. 441 § 1 k.p.k. instytucja pytań prawnych stanowi odstępstwo od wyrażonej w tej regulacji zasady samodzielności jurysdykcyjnej sądu karnego. Z obowiązywania tej zasady w systemie prawnym wynika, że rozstrzyganie przez Sąd Najwyższy zagadnień prawnych, jako odstępstwo od zasady samodzielności jurysdykcyjnej sądu rozpoznającego określoną sprawę, może być realizowane tylko z zachowaniem, wskazanych w art. 441 § 1 k.p.k., warunków ustawowych, a rozszerzenie tej możliwości – zgodnie z zasadą *exceptiones non sunt extendendae* – jest niedopuszczalne.

Przenosząc powyższe uwagi na grunt przedmiotowej sprawy należy stwierdzić, że w analizowanym przypadku, z przyczyn poniżej wskazanych, nie zaktualizowały się określone przesłanki uprawniające sąd odwoławczy do wystąpienia z pytaniem prawnym w trybie art. 441 § 1 k.p.k.

Z uzasadnień wskazanych wyżej postanowień nader jasno wynika, że Sąd Apelacyjny w Warszawie ma w istocie jednoznaczny pogląd co do tego, w jaki sposób należy rozstrzygnąć zagadnienia opisane w punktach 1. tych orzeczeń. Dowodzi tego całokształt wywodów zawartych w uzasadnieniach rzeczonych postanowień, w których sąd odwoławczy wyraźnie kontestował stanowisko wyrażone w punkcie 2. uchwały połączonych Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., sygn. akt BSA I – 4110 – 1/20, a w szczególności konstatacje o treści:

- „tym samym Sąd Apelacyjny skłania się ku stanowisku¹, że udział sędziego sądu powszechnego w procedurze nominacyjnej z udziałem KRS ukształtowanej na podstawie noweli z dnia 8 grudnia 2017 r., po jednoczesnym wskazaniu w uchwale

¹ W uzasadnieniu postanowienia wydanego w sprawie II AKz 1540/21 Sąd Apelacyjny, zamiast zacytowanego i użytego w uzasadnieniu postanowienia wydanego w sprawie II AKz 1539/21 sformułowania: „tym samym Sąd Apelacyjny skłania się ku stanowisku” (s. 23 uzasadnienia postanowienia, sygn. akt II AKz 1539/21), użył sformułowania: „wydaje się zatem, że” (s. 17 uzasadnienia postanowienia, sygn. akt II AKz 1540/21).

połączonych Izb SN wadliwości tej procedury może *per se* decydować, że w przypadku udziału w składzie sądu powszechnego tak powołanego sędziego znajdzie odpowiednie zastosowanie reguła wyrażona w pierwszej tezie powołanej uchwały Sądu Najwyższego, tj., że powyższe skutkuje nienależytą obsadą sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. bez potrzeby dalszych ocen”;

- „wydaje się, że w świetle wyroku w sprawie Reczkowicz przeciwko Polsce uchwała w odniesieniu do sędziów sądów powszechnych uległa dezaktualizacji, bowiem kwestia niezawisłości i niezależności może wszak podlegać badaniu dopiero w odniesieniu do sądu ustanowionego ustawą. Zaufanie obywateli do wymiaru sprawiedliwości, a przez to i do Państwa wymaga nie tylko, aby sędziowie byli niezależni i bezstronni, ale również, aby procedura ich mianowania wywoływała takie przekonanie. Wydaje się więc, że niespełnienie tego pierwotnego warunku implikuje niecelowość badania pozostałych²”.

Powyższe jednoznacznie wskazuje, że sąd odwoławczy potraktował tryb z art. 441 § 1 k.p.k. jako drogę do uzyskania potwierdzenia, czy jego stanowisko jest w powyższym zakresie słuszne. Temu zaś, jak wskazano wyżej, instytucja pytań prawnych zdecydowanie nie służy. W tym stanie rzeczy, Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do udzielenia odpowiedzi na przedstawione pytania prawne, niezależnie od tego, jak ocenia merytoryczną trafność wywodów zawartych w uzasadnieniach postanowień, na mocy których te pytania przedstawiono. Jak już wcześniej dobitnie wskazano, tryb przewidziany w art. 441 § 1 k.p.k. nie może służyć zasięgnięciu *sui generis* „porady prawnej”, ani też temu, by sądy odwoławcze, przy pomocy Sądu Najwyższego, upewniały się co do prawidłowości przyjmowanego przez nie stanowiska interpretacyjnego.

Odnosząc się natomiast do zagadnienia przedstawionego w punktach 2. wskazanych wyżej postanowień Sądu Apelacyjnego, stwierdzić należy, że organ odwoławczy przede wszystkim nie dowiódł spełnienia dwóch pierwszych przesłanek, od których uzależniona jest możliwość wystąpienia do Sądu Najwyższego o rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego w trybie art. 441 § 1 k.p.k.

² Cytat pochodzi z uzasadnienia postanowienia wydanego w sprawie II AKz 1540/21 (s. 20 – 21), jego odpowiednik, różniący się jedynie pod względem stylistycznym, w postanowieniu wydanym w sprawie II AKz 1539/21, zamieszczony jest na s. 20 – 21.

Nie wykazał bowiem, by wskazane pytania prawne dotyczyły przepisów rozbieżnie interpretowanych w praktyce sądowej, wadliwie zredagowanych lub niejasno sformułowanych. Nie dowiódł również, by przedstawiony problem interpretacyjny wymagał „zasadniczej wykładni ustawy”, czyli wykładni wykraczającej poza zwykłą wykładnię operatywną i przeciwdziałającą rozbieżnościom interpretacyjnym już zaistniałym w orzecznictwie bądź mogącym - z uwagi np. na istotne różnice poglądów doktryny - w nim zaistnieć, które to rozbieżności są niekorzystne dla prawidłowego funkcjonowania prawa w praktyce. Dość wspomnieć, że we fragmentach uzasadnień postanowień, na mocy których wystąpiono do Sądu Najwyższego o rozstrzygnięcie tego zagadnienia prawnego, sądy odwoławcze nie przywołały ani jednego judykatu czy też poglądu przedstawicieli nauki, dotyczących tej kwestii. Co więcej i w tym wypadku wywody zawarte w części motywacyjnej wskazanych wyżej postanowień uprawniają do wnioskowania, że organy *ad quem* mają wypracowaną koncepcję co do tego, jak należy rozstrzygnąć rzeczony problem prawny, a od Sądu Najwyższego oczekują jedynie udzielenia odpowiedzi, czy ich koncepcja jest słuszna.

W tym stanie rzeczy, Sąd Najwyższy stwierdzając, że w przedmiotowej sprawie nie zostały spełnione przesłanki podjęcia uchwały, orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.

r.g.]

[as]